

spet pojavil hrast, nad Račjo vasjo pa ponovno črni bor in še višje ob poti na Orljak (1106 m) prva bukev. Kontrast primorskega občutka v nižini in tistega bolj hribovskega višje je prav prijeten.

Skozí gost, zelen in tih bukov gozd vodi pot na vrh Orljaka. Tam iz tal prvič pomoli več skal, medtem ko se z vrha spuščam proti makadamski cesti, ki pelje iz Račje vasi proti Veprincu. Nekaj časa jo obiram, da dohitim Aleša, ki je že razložil nahrbtnik pri odcepu proti Brajkovemu vrhu. Po kratkem vztrajanju »Čakaj, čakaj, ne tako hitro, saj sem šele pol ure tukaj« ga le prepričam, da greva dalje.

Skozí šiirne bukove gozdove, ki se jih je lepo videlo že z Orljaka, in precej sitno malinovje pripelje krajsi vzpon pod Brajkov vrh. Tukaj je na novo zgrajena koča (»Na Koritih«), ki je odprta le ob vikendih. Pod stenami Brajkovega vrha pa je prepotreben izvir, ki hladno žubori v korita, ki so temu predelu dala ime. Ko namakam noge v mrzli vodi in polnim čutare, se ob lepem razgledu na Učko počutim prav zadovoljno.

ORIENTACIJSKO TEKMOVANJE

Skaloplezna bližnjica vodi na Brajkov vrh kar prek skal nad koriti, vrh pa je izgubljen nekje med gosto zaraščenim brinjem.

Ponoči je šotor delal družbo Koči na koritih, naslednji dan pa greva z mislimi in pogledi na Učko dalje. Tistega prijetnega večernega in jutranjega posedanja v hribovskem miru ob kuhanju čaja pa itak ni treba posebej omenjati.

Zdaj IPP izkorišča stare gozdne poti. V bukovem gozdu presenetijo majhni rožnati otočki brezstebelnega ušivca, pot pa gre mimo kamnite Bončičeve hiše proti Planiku (1273 m). Tukaj je dobro ubrati desno označeno pot (to je iti po cesti naprej) in ne levo. O tem sva se koristno prepričala, ko sva lomastila sem in tja, se s kompasom in karto v rokah šla orientacijsko tekmovanje in končno tik pred nevihto pristala pod mogočno bukvi jo med Planikom in sosednjim vrhom brez imena. Pravzaprav je šele vzpon na zadnjega razkril pravi položaj in hkrati ponudil tudi veličasten pogled na sivino bližajoče se nevihte, ki se je plazila izza Planika.

Po štiriurnem vedrenju v šotoru je nekaj sončnih žarkov le okrepilo vero v izboljšanje vremena. Še kratek vzpon na Planik, kjer se z vrha ponuja lep razgled na Učko na eni strani (jug), Reški zaliv in otoke levo (jugovzhodno) od Učke in Risnjak, Snježnik in ostale vzpetine zahodnega Gorskega kotarja na severozahodu. Še Snežnik se vidi v daljavi, pod Planikom pa se razprostirajo gosti bukovi gozdovi Čičarije. Na jugozahodu se po-

krajina prek živahnih vzpetin zniža v bolj zravnano Istro.

Ker se je dež zavlekel v popoldan, tudi z Učko ta dan ni bilo nič. Sicer pa je od Planika do Poklona še dve uri hoje, od tam pa na Učko pripelje še poldruga ura pešačenja. Kot že dostikrat »pa drugič« sva ubrala nenačrtovano pot proti vasi Brest, zašla, jo spet našla in se, obirajoča vse dežne kaplje po številnih ovinkih v grmovju in hostah, malo mokra znašla v Lupoglavu.

Vlak proti Divači je odpeljal s postaje ravno takrat, ko sva pomolila nos vanjo. Ampak saj je vseeno! Saj pride naslednji!

Priporočljiva literatura o Čičariji:

Poljak Ž. 1986. Planine Hrvatske. Zagreb, Planinarski savez Hrvatske, s. 327—339.

Poljak, Ž. 1967. Učka i istarske planine. Zagreb, Planinarski savez Hrvatske.

Sakoman, J. 1988. Istarski planinarski put. Vodničnik poti. PD Željezničar, Zagreb, Trnjanska cesta 5/B.

Lukšić, D. 1989. Nova planinarska kuća na Čičariji. Naše planine 41 (1989) 9—10, s. 219—221.

BELEŽKA NA ROB ALPINISTIČNEMU DEJANJU

GRINGO

BOJAN POČKAR

Ja, pa je res skrajni čas, da nama uspel Vreme je lepo, napoved tudi, počutiva se dobro in mirna sva. Torej?

Pa vseeno ni vse tako. V sedmih urah, kolikor sva potrebovala do pod vstopa v steno, se je vreme vztrajno kvarilo in ko sva na zatonu dneva ravno napravljena za plezanje, začne snežiti in v naslednje pol ure se razdivja prava snežna nevihta.

Pravzaprav sva se odločila že spodaj: splezala bova, pa naj se zgodi karkoli! Dovolj sva se že ukvarjala s to steno, načrtovala, bila tukaj pred dvema mesecema in obrnila zaradi nemogočih razmer; in sedaj sva zopet tu in sedaj ni sile, ki bi naju ustavila. Kaj res ne? O tem ne govoriva, samo del dvoma je v naju obeh in v podzavesti se bojiva, da se bo vreme zares pokvarilo. Toda ko bova to ugotovila, bova že visoko — in kaj potem!

Plezava hitro, nenevezana, po najstrmejših odstavkih ledu celo divje; ko si polno zaposlen, ne utegneš razmišljati. In če

ne razmišljaš, tudi dvomiti ne moreš, in ker ne dvomiš, daš lahko vse od sebe. In potem neha grmeti in še malo potem se začne jasni in kmalu tudi ugledava prve zvezde — pod sabo pa imava že skoraj pol stene. Dobro je bilo, da prej nisva preveč razmišljala!

Temno je kot v rogu, ledni ozebnički pa ozki in prekinjeni, led tenek. Odločiva se, da bova malo počakala. Že po pol ure sedenja na majhni polički me začne zebsti in razmišljati začnem približno takole: »Sobota je, kmalu bo polnoč in namesto da bi tonil v lepe sanje v njenem objemu, zmrzujem na tej polički; ali je to res tisto, kar si želim?«

Vedno je tako: doma, ko ti je toplo in prijetno, je lahko razmišljati o dejanjih, o pustolovščinah. Ko si pa v akciji in ti ne gre najbolje in če imaš trenutek časa, da pomisliš o tem, potem si največkrat želiš, da bi bil v tistem trenutku kje drugje. In hkrati veš, da je to le slab trenutek, kajti izbira je tvoja in če sedaj ne bi bil tu, ne bi bil srečen; ne zdaj in tudi pozneje ne.

Zato z Vanjo niti za trenutek ne premissljujeva, ko izza obzorja posveti polovica lune točno v najino steno. Takoj sva spet v ledu in sedaj ni več časa za razmišljanje, kajti za plezanje po ozkih ledenih žlebovih in po požlejenih skalah je potrebna popolna koncentracija.

Ura še ni devet zjutraj, ko sva na vrhu. Krasen dan, modrina, sneg in sonce in v srcu občutek storjenega dejanja; redkokdaj so stvari tako popolne.

Popoldne sva že v dolini, v vasi Alagna. Avto imava v Macugnagi, v sosednji dolini, kjer sva začela, in od tam naju loči ali 150 kilometrov vožnje z avtobusi in vlaki ali pa osem ur pešačenja čez prelaz. Odločiva se za slednje.

Se vam je že kdaj bledejo zaradi lakote, sonca ali napora? So se vam že prikazovali sendviči, pečen krompir pa juha? Ste se že kdaj usedli, pa niste mogli več vstati? Tretji dan naporov brez hrane in spanja je menda to normalno. Utrujena, shujšana, neprespana in neznansko lačna sva se zapletala pod težo nahrbtnikov in poskušala dajati dostojanstven videz, če sva srečala ljudi, ki so imeli nasprotno smer hoje.

Avtocesta, vožnja proti domu, glasba in občutek sitosti...

Gringo, are you satisfied? Ali si zadovoljen, tujec?

Bojan Počkar in Vanja Furlan sta 14. in 15. julija 1990 v vzhodni steni Monte Rose (Punta Gnifetti — 4559 m) preplezala novo, prvenstveno smer v levem, najstrmejšem delu stene. Smer poteka po sistemu ozkih ozebničkov in ledišč. Smer sta imenovala Gringo, ocena je VI—, 60—80, dolga je 1400 metrov, efektivno sta plezala 12 ur.

Priložnostna poštna znamka ob uspehu Toma Česna

Na predlog Planinske zveze Slovenije in Sestavljenega PTT podjetja Slovenije je Skupnost jugoslovanskih PTT vključila v program priložnostnih poštne znamk, ki bodo izšle v prihodnjem letu, tudi znamko v počastitev svetovno odmevnega uspeha našega alpinista Toma Česna, ki je letos spomladi sam v alpskem slogu preplezal 3000 metrov visoko, dotlej še nepreplezano južno steno 8516 metrov visokega Lotseja v Himalaji.

Zelo redko najdejo uspehi vrhunskih športnikov prostor na poštne znamkah, tako pri nas, kot v tujini. Zato bo imela jugoslovanska poštna znamka velik odmev po svetu; veliko je filatelistov, ki zbirajo znamke z določeno tematiko; zlasti med mlajšimi prevladujejo zbiralci »športnih« znamk. O znamki bodo poročali domači in tuji časopisi, svoj prostor bo našla v katalogih poštne znamk doma in po svetu. O njej bodo razpravljali na strokovnih filatelističnih sestankih. Skupnost jugoslovanskih PTT bo razposlala propagandno gradivo in obvezno količino znamk Svetovni poštne zvezi in vsem poštne upravam — svojim članicam. Vrhunsko alpinistično dejanje Toma Česna, ki ga je možno enačiti s svetovnim rekordom ali z zmago na olimpijskih igrah, bo s poštne znamko obšlo ves svet; prišlo bo tudi v dežele, ki o alpinizmu ne vedo veliko. Priložnostna poštna znamka bo izšla 24. aprila 1991 v 150 000 izvodih; vrednost bo 6,50 dinarja, kar je poština za pismo za tujino. Hkrati bo izdan tudi filatelistični ovitek »prvega dne«.

Planinsko zvezo Slovenije je že obiskal akademski slikar mr. Dimitrije Čudov iz Beograda, ki je zadolžena za izdajanje poštne znamk. S predstavniki PZS in Tomom Česnom se je pogovoril o oblikovanju znamke, ki naj čimbolj natančno prikaže največje dejanje sodobnega svetovnega alpinizma.

Jože Dobnik

Najmlajši na Everestu

17-letni Bertrand Roche iz Grenobla je prve dni letošnjega oktobra priplezal na vrh 8848 metrov visokega Mount Everest. Tako je postal najmlajši alpinist, ki je stopil na najvišjo točko našega planeta. Sicer pa je bilo od leta 1957, ko sta prva dva moža stopila na vrh Everest, na tej gori že več kot 300 gornikov.